

FARNÍ ZPRAVODAJ **MORAVANY, ŽELEŠICE**

Listopad - prosinec 2018

Číslo 6

Uvnitř také najdete: *Život farnosti, Pro děti, Vzdělávací cyklus, Kulturní okénko...*

Slovo otce Mariusze

Odpusťte mi prosím, že se za spásu vašich duší tak málo modlím

Milí moji, když se v těchto listopadových dnech modlím za zemřelé, myslím především na dvě ženy mého života. Jsou to moje maminka Maria a babička Julia. Maminka, jako nikdo jiný, mi svým slovem a příkladem života s Bohem předávala víru. A babička, jak věřím, mi svou modlitbou a obětí vyprosila kněžské povolání. Obě tyto obyčejné ženy spojovala neobyčejná víra v Boží přítomnost v jejich každodennosti. Věděly, že se nic neděje náhodou, že žádný jejich problém není tak malý a malicherný, aby nezajímal Boha. Babička zemřela ve věku 73 let. Posledních pět let života dožila u nás doma, připoutaná na lůžko těžkou nemocí. Rakovina žaludku jí působila mnoho fyzických bolestí, které s nesmírnou statečností snášela. Když jsem se jí jednou zeptal: „Babičko, na co teď myslíš?“ Odpověděla: „Na tebe a naši rodinu“... Měl jsem dojem, že stále myslí jen na druhé a na sebe a své utrpení vůbec nedbá. Maminka se o ni s láskou starala do posledních chvil jejího života. Teprve po smrti babičky si jednou povzdechla, kolik síly ji to stálo. Nikdo z nás netušil, jak je někdy těžké dívat se na svou milovanou maminku, která trpí a umírá.

Utrpení neušetřilo ani moji maminku. Také jí byl diagnostikován zhoubný nádor na mozkou a po absolvování chemoterapie a ozařování, po dvou letech boje o život zemřela ve svých 66 letech. Zemřela klidně a už odedávna připravena na setkání s Bohem. Smrti se nebála, protože už delší dobu žila úplně odevzdaná do Boží vůle a rukou Panny Marie. Svou víru prožívala nejen v soukromí rodiny, ale i ve farním společenství. U nás doma se asi patnáct let sousedi scházeli každou sobotu na modlitbu a maminka tato setkání vedla.

Babičku mám v paměti především, jak každé ráno ve všední den jede pěšky cca 1,5 km do kostela na 7 hod. na mši svatou. Když už byla připoutaná nemocí na lůžko, prozradila mi důvod této vytrvalé modlitby. *„Rozhodla jsem se, že se takto budu modlit za duchovní povolání pro jednoho ze svých vnuků. Moc jsem si přála, aby v naší rodině byl kněz.“* Neuvěřitelné, že babička onemocněla rakovinou a přesně v tu dobu, kdy už nemohla chodit do kostela, jsem já vstoupil do semináře. Potom už se jako nemocná modlila, abych vytrval ve svém rozhodnutí. A věděl jsem, že všechna svá trápení obětuje za mě. Po pátém roce studia jsem přijal jáhenské svěcení a bylo už velice pravděpodobné, že budu knězem. Měsíc na to babička zemřela, jakoby už neměla důvod dál být na tomto světě.

Děkuji ti drahá babičko, děkuji ti milovaná maminko, děkuji vám oběma za vše. Odpusťte mi prosím, že se za spásu vašich duší tak málo modlím. Vždyť víte, jsem si spíše jistý, že jste už někde v nebi, nebo alespoň v předsíni. Pevně tomu věřím. Tak prosím, přimlouvejte se za mě. Vděčný Bohu za vše, o. Mariusz.

(o. Mariusz Józef Sierpniak)

Liturgické období

Dušičkový čas nám přináší možnost získání odpustků pro naše zemřelé i živé bratry a sestry. Co to odpustky jsou, na tuto otázku odpovídá následující text.

„Odpustek znamená, že se před Bohem odpouštějí časné tresty za hříchy, jejichž vina byla zahlazena (...). / KKC 1471 /

Abychom pochopili tuto nauku a tuto církevní praxi, je třeba si uvědomit, že hřích má dvojí následek. Těžký hřích nás zbavuje společenství s Bohem, a tím nás činí neschopnými dosáhnout věčného života, být zbaven věčného života se nazývá "věčný trest" za hřích. Na druhé straně každý hřích, i ten všední, vyvolává zhoubné lpění na tvorech, které musí být odčiněno, buď zde na zemi, nebo po smrti, ve stavu, jenž se nazývá očistec. Toto očišťování zbavuje toho, co se nazývá "časný trest" za hřích. Tyto dva tresty nelze pojímat jako nějaký druh pomsty, kterou Bůh postihuje hříšníka zvenčí, nýbrž jako důsledky vyplývající ze samé podstaty hříchu. (...) / KKC 1472 /

Protože žádné narušení vztahů v rodině nezůstává bez vlivu na ostatní členy, snažili se křesťané vždy odčiňovat nejen vlastní, ale i cizí hříchy. (...)

Zkusme to více pochopit na příkladu: Člověk někomu ve vzteku rozbije okno. Je to špatná věc. Poškozeného požádá o odpuštění. Je mu odpuštěna vina, ale... okno zůstává stále rozbité. I když je bez hříchu v této konkrétní věci, má ještě určitý dluh vůči tomu, koho svým skutkem poškodil. A právě tyto „dluhy " jsou předmětem odpustků.

My tedy máme na základě církevního rozhodnutí MOC pomoci těm, kteří jsou bez MOCI se vlastním přičiněním dostat z očistce do Boží přítomnosti, do nebe.

Nemůžeme napravovat konkrétní věci po lidech, kteří žili v minulosti, a nebo nejsme schopni tyto věci poznat. Ale právě skrze splnění podmínek k získání odpustků, které nám církev nabízí, bereme z pokladu církve: "dáváme " těm, kteří to potřebují k tomu, aby se jim "zkrátila nebo zanikla" doba čekání na nekonečné prožívání Boží přítomnosti."

(www.pastorace.cz)

Plnomocné odpustky:

Plnomocné odpustky pro duše zemřelých, které potřebují očištění, můžeme získat prvních osm listopadových dnů. Podmínkou jsou známé úkony:

- přijetí svátosti smíření
- Eucharistie
- modlitba na úmysl Svatého otce (Otče náš a Zdrávas či jiná modlitba)

Dále je třeba se na hřbitově pomodlit za zemřelé (stačí v nitru).

Od poledne 1. 11. do půlnoci 2. 11. je možné tyto odpustky pro duše v očištcí získat návštěvou kostela spojenou s Modlitbou Páně a Vyznáním víry.

Předpokladem je, že pokřtěný (neexkomunikovaný) katolík, který je ve stavu milosti aspoň po předepsaných úkonech, má úmysl odpustek získat a nemá sebemenší zalíbení v hříchu.

Zmiňovanou svátostnou zpověď stačí přijmout v několikadenním rozmezí. Na jejím základě lze získat více odpustků, avšak pro každý odpustek zvlášť je nutné přijmout Svátost oltářní a pomodlit se předepsanou modlitbu. Za jeden každý den se získá vždy jen jeden plnomocný odpustek. Při obtížích mohou předepsané

	<p>skutky zaměnit zpovědníci za jiné anebo se bude jednat o odpustek částečný.</p> <p>Navíc lze pro zesnulé získat částečné odpustky kterýkoliv jiný den za podmínek, které platí pro listopadový oktáv (zpověď, eucharistie, modlitba za papeže a zemřelé), a také zbožnou invokací Odpočinutí věčné dej zemřelým, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpočinou v pokoji. Amen. Dále i recitací ranních chval či nešpor officia za zesnulé. (Denní modlitba církve, str. 1785nn nebo 1628nn)</p> <p style="text-align: right;">www.katolik.cz</p>
<p>Co se děje</p>	<p>➤ Manželská setkání:</p> <p>4.11.2018: Únava v rodině a co s tím aneb spolčo pro ty, kdo občas bývají unavení, Koutní</p> <p>9.12.2018: Komunikace v manželství, Kaňovští</p> <p>13.1.2019: Rozdíly osobností muže a ženy, Železníkovi</p> <p>3.2.2019: téma bude upřesněno</p> <p>3.3.2019: Prožívání postní doby v rodině, otec Mariusz</p> <p>7.4.2019: téma bude upřesněno</p> <p>17.-19.5.2019: Osová Bítýška</p> <p>červen: spolčo nejspíš někde v přírodě, ještě doladíme</p> <p>➤ Setkávání mládeže:</p> <p>Každou třetí neděli v měsíci se setkává starší mládež na faře v Moravanech</p> <p>➤ Večer chval:</p> <p>17.11.2018 v 19:00 v Moravanech bude již tradiční večer chval.</p>

➤ **Adorační den Moravany:**

19.11.2018 v 15:00 bude výstav Nejsvětější svátosti a modlitba Korunky k Božímu milosrdenství. 19:30 bude mše sv. a slavnostní požehnání Nejsvětější svátostí.

➤ **Adorační den Želešice:**

23.11.2018 ve 13:00 bude výstav Nejsvětější svátosti. 17:30 společná modlitba a slavnostní požehnání Nejsvětější svátostí.

➤ **Mše sv. při svíčkách v Nebovidech:**

V sobotu 24. 11. v 18:00 – Mše sv. „při svíčkách“ na sv. Kateřinu v Nebovidech. Zpívat bude schola Želešice. Z tohoto důvodu nebude adorace v Moravanech.

➤ **První neděle adventní:**

Moravany – obřad přijetí do katechumenátu Moniky Menšíkové z Moravan.

Želešice – požehnání novým akolytům želešické farnosti

➤ **Sv. Mikuláš v Moravanech:**

5.12.2018 po mši sv. se mohou děti opět těšit na košík plný dobrot.

➤ **Pouť v Želešicích:**

8.12.2018 zveme všechny na Slavnost Neposkrvněného početí Panny Marie. Hlavním celebrantem bude Mons. ThLic Václav Slouk. Po mši sv. požehná nově vybudovanou kapli Božího milosrdenství na faře v Želešicích.

	<p>➤ Požehnání O. Mariusze: O. Mariusz rád kdykoliv požehná manželům či jubilantům.</p>
<p>Služba akolyty</p>	<p>Služba akolyty v církvi (ve farnosti) Slovo akolyta pochází z řečtiny a znamená „druh na cestě“ nebo „ten, který následuje“, v širším smyslu „ten, kdo slouží“.</p> <p>Služba akolyty se dá rozdělit do tří oblastí: Přinášení eucharistie nemocným Sloužení bohoslužby slova, není-li k dispozici kněz či jáhen Pomoc při eucharistické liturgii, zejména podávání svatého přijímání</p> <p>Obdobím služby akolyty prochází i bohoslovci před jáhenským svěcením. V pokoncilní době kvůli nedostatku kněží narůstá význam laických pomocníků v církvi (akolyta, lektor, katecheta apod.) Ovšem každá tato služba má svá specifika. Jáhen, ať už jako předstupeň kněžství anebo trvalý jáhen z řad laiků, je nositelem nižšího svěcení, je u něj požadováno teologické vzdělání. Akolyta je do své funkce ustanoven či uveden krátkým obřadem za přítomnosti biskupa, anebo alespoň s jeho souhlasem a pověřením jej ustanoví kněz, kterému je určen k pomoci.</p> <p>Stejně jako jáhen nemůže po všech stránkách zastoupit kněze a je mnoho úkonů a činností, které jsou svěřeny jen knězi, stejně tak akolyta nemůže konat všechny úkony jako jáhen. Službu akolyty může naopak v případě potřeby (příležitostně) vykonávat i jiný věřící. Akolyta je především pomocníkem kněze při liturgii tam, kde není přítomen jáhen. Při své službě používá vhodný liturgický oděv-albu. Může nést procesní kříž,</p>

asistovat při mši sv. s kadidlem, přebírat s knězem dary věřících, chystat oltář, podávat svaté přijímání a to i pod obojí způsobou, čistit posvátné nádoby, ukládat Svátost oltářní do svatostánku. Stejně tak může vystavovat Svátost oltářní k adoraci, ale v žádném případě nežehná.

Další oblastí služby akolyty je buď asistence knězi při bohoslužbě slova anebo samostatné vedení bohoslužby slova, pokud není přítomen kněz či jáhen. Z podstaty věci je samozřejmý požadavek na přiměřené vzdělání, na duchovní a morální profil, upřímnou zbožnost a uctivé chování akolyty, aby dával dobrý příklad všem ostatním věřícím. Předpokladem jsou také základní teologické vědomosti, znalost liturgie a orientace v Písmu svatém a mešním řádu.

Asi nejviditelnější a nejčastější službou akolyty je pomoc při podávání svatého přijímání při mši svaté a přinášení Těla Páně nemocným. Přitom je nutno si uvědomit, že nejde o nějakou osobní službu Bohu, ale o službu ve společenství a pro společenství. Praktický způsob vykonávání služby akolyty odpovídá konkrétní situaci ve farnosti a potřebám a požadavkům kněze.

Dovolím si pár osobních poznámek. Když jsem před mnoha lety byl pověřen touto službou v naší moravanské farnosti, pociťoval jsem velkou odpovědnost a nedostatečnost k této službě. Ale měl jsem za sebou už několikaletou zkušenost ze své rodné farnosti a také jsem věděl, že pomoc knězi, který má na starosti několik kostelů a sám vše nestíhá, je nutná a potřebná. A velmi mi pomohly k pochopení tohoto úkolu první zkušenosti s přinášením Těla Páně dlouhodobě nemocným. Když jsem viděl, s jakou radostí a vděčností jsem přijímán, prosil jsem Pána, aby

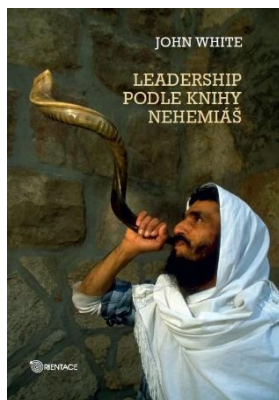
doplnil mou nedostatečnost svým požehnáním a milostí a poznal jsem, že jsem jen prostředníkem mezi Bohem a nemocným, který touží po eucharistii. A po svatém přijímání a krátkém rozhovoru o tom, co se děje ve farnosti, co říkal kněz v homilii atd., jsem často odcházel možná více obdarovaný, než navštívený nemocný...
Laik v liturgii nikdy nemůže nahradit kněze. Ale pokud bude místní církev-farnost potřebovat větší zapojení laiků, aby byli nápomocni přetíženým kněžím a vykonávali služby, které nemusí nutně zastávat kněz, je třeba, s Boží pomocí, být k dispozici. Vyplývá to z našeho všeobecného kněžství, ke kterému jsme všichni byli povoláni křtem.

(Pavel Kořenek - s příspěvím internetu)

Kulturní okénko

Název díla: Leadership podle knihy Nehemiáš

Autor: John White

Tato kniha je pro všechny, kteří mají na starost podřízené, vedou je a měli by tak přispívat k jejich zdokonalování a být jim příkladem. Biblický příběh, ze kterého autor čerpá je dokonalým obrazem člověka, který dokáže v těžké době zorganizovat, a sám přispět, k rekonstrukci zničených hradeb Jeruzaléma. Dnešní vedoucí trpí

nedostatkem vize, organizace, času, jsou vystavováni útokům zvenčí i zevnitř týmu. Tyto problémy ilustruje autor na příběhu Nehemiáše...

Autor vystudoval medicínu a psychiatrii.

(Michael Ruschka)

Rozhovor

Srostlý s želešickým kostelem, vždy ochotný a usměvavý, jako správný kostelník také hůř slyšíci – to má z toho, že musí zvonit na zvony, šeptají si děti - to je náš František Chlubna. A víte, že letos vlastně tak trošku taky slaví stovku?

Františku, jak dlouho už se staráš o želešický kostel?

- 45 let jako kostelník a 55 let jako ministrant.

To je tedy opravdu požehnaná doba. Po kom jsi tu službu přebíral?

- Po panu Jurném, my už jsme mu jako kluci ministranti pomáhali, když třeba byl ve skali a nemohl přijít. Leccos dělala taky paní Šamalová. Zastupoval jsem ho čím dál častěji, až pan farář, když mi bylo 18, řekl: Teď budeš kostelníka dělat ty. To bylo v roce 1973.

Chodil jsi do kostela od malička?

- Ano, s maminkou a se sestrou. Tatínek nechodil, byl komunista.

Kdo tě kromě maminky třeba z kněží vedl k lásce k Pánu Bohu?

- Pater Fric, ten právě přišel 1962 nebo 1963 a za něj jsem začal ministrovat. Ministrovali jsme hodně s Jarkem Pučalíkovým.

Co všechno patří ke tvé starosti o kostel?

- Všechno.

Která z těch činností je ti nejmilejší, co z nich tě nejvíc těší?

- Všechno.

Jak se v kostele cítíš, chodíš se tam i sám modlit, vid'?

- Cítím se tam dobře. Odpočinu si tam duševně i fyzicky. Sedávám tam vpředu, na židli u Panny Marie.

Co bys přál želešické farnosti?

- Já nevím, asi aby nás chodilo víc do kostela. Já se modlím za všechny z obce, hlavně za ty nejhorší, aby uvěřili v Boha.

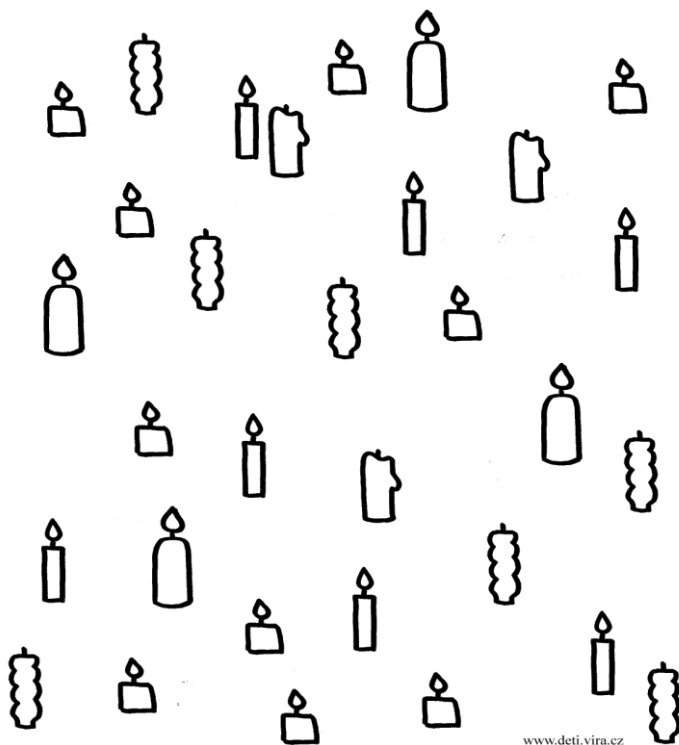
(Terezie Vařeková)

Pro děti (a rodiče)

Zatím to tak nevypadá, ale než se nadějeme, bude tu advent. 1. neděle adventní letos připadá na 2. prosince.

Najdi od každého druhu stejné svíčky. Ty, které najdeš přesně 4, vybarvi adventními barvami. Víš, které barvy to jsou a proč jsou adventní svíčky čtyři?

Ostatní zapálené svíčky vybarvi svojí oblíbenou barvou. Nezapálené svíčky nech nevybarvené.

(Terezie Vařeková)

Sv. Jan Pavel II

Vlastním jménem Karol Józef Wojtyła se narodil 18.5.1920 ve Wadowicích v Polsku. Pokřten byl třetí den po narození. Když mu bylo devět let, zemřela mu matka. Ke svému prvnímu sv. přijímání přistoupil 25.

května 1929. V květnu 1938 přijal biřmování. Po maturitě se s otcem přestěhoval do Krakova a začal se věnovat studiu na Jagellonské univerzitě. V červnu 1939 složil zkoušky prvního ročníku a pokračoval ve studiu filologie. Poté nastoupil povinnou vojenskou službu.

Září roku 1939 bylo ve znamení nacistického útoku na Polsko. Následující roky pracoval v kamenolomu a chemičce, po nočních směnách navštěvoval ranní mše sv. v Podgórze. Jak sám později říká, byla to cesta k přežití okupace. V této době začal číst spis sv. Ludvíka Grigniona de Montfort, který odkazoval na Pannu Marii jako na oddanou vykonavatelku Boží vůle. Toto Karol jako papež vyjádřil svým heslem Totus tuus – celý Tvůj (sjednocení s Marií je život s Kristem a pro Krista).

V roce 1941 zemřel i jeho otec. O rok později dozrávalo přesvědčení dát se cestou spojenou s Kristem. Roku 1942 požádal na arcibiskupství o přijetí na kandidáta na kněze. Arcibiskup svolil, a tak začal život v ilegilitě a tajném studiu při zaměstnání.

Rok 1944 s sebou nese tragedii v podobě sražení nacistickým nákladním autem. Po zotavení roste ještě více touha po kněžství. Po válce roku 1946 byl vysvěcen na podjáhna, o týden později na jáhna a ještě týž rok na

kněze. Hned následující den po vysvěcení sloužil tři mše svaté.

Nacismus vystřídal komunismus a Karol tajně vycestoval přes Paříž do Říma, kde na papežském Athenaeu sv. Tomáše Akvinského studoval teologii a studium zakončil doktorátem. Vrátil se do Polska a jako kaplan nastoupil do vesnice Niegowice. Při vstupu do farnosti si poklekl a políbil zem, jak se to naučil od sv. Jana Vianneye.

Ve 38 letech byl jmenován papežem Piem XII. Jmenován biskupem. Svěcení přijal r. 1958. Papež Pavel VI jej jmenoval v r. 1967 kardinálem v Sixtinské kapli.

Po smrti Jana Pavla I. byl 16.10.1978 zvolen 265. nástupcem sv. Petra a zvolil si jméno Jan Pavel II. Při inauguraci 22.10. téhož roku se obrátil na mladé a řekl, že jsou nadějí světa a církve. Ve své první encyklice *Redemptor hominis* zdůrazňoval lidskou důstojnost. Encyklik pak vydal ještě 13.

V roce 1981 došlo k atentátu na Jana Pavla II... vyplnila se tak slova Kristova: „když pronásledovali mě, budou i vás (Jan 15,20). Kulka našťěstí minula o milimetry aortu a papež se zotavil. Za svého atentátníka se nepřestal modlit.

V r. 1990 navštívil poprvé i Českou republiku. Byl průkopníkem v ekumenickém dialogu, obzvláště se Židy a společně s představiteli ostatních náboženství otevíral náruč celému světu.

Vedle 14 encyklik, 13 apoštolských exhortací, 11 apoštolských ustanovení a 45 apoštolských dopisů napsal také 5 knih, z nichž je nejznámější první z r. 1994 "Překročit práh naděje."

	<p>Od roku 1996 trpěl Parkinsonovou chorobou, stav se poznenáhlu zhoršoval. Zemřel v podvečer svátku Božího milosrdenství 2. dubna 2005.</p> <p>K blahořečení 1.5.2011 přispělo zázračné uzdravení fransouzské řeholní sestry, které se stalo na přímluvu Jana Pavla II. Kanonizován byl papežem Františkem 27. dubna 2014.</p> <p style="text-align: right;"><i>(Michael Ruschka)</i></p>
<p>Ekonomická a pastorační rada</p>	<p>7.11.2018 – setkání ekonomické rady Želešice 21.11.2018 – setkání pastorační rady v Želešicích 22.11.2018 – proběhne pastorační rada v Moravanech 13.12.2018 – bude setkání ekonomické rady Moravan</p>

Slovo papeže Františka

Svět bez hladu je možný

Hlavní téma letošního Dne výživy (16.10.) shrnuje motto „Naše akce tvoří naši budoucnost: Svět bez hladu v roce 2030 je možný“. To nás vyzývá k zodpovědnosti a je také jedním z klíčových cílů Agendy pro udržitelný rozvoj OSN. Podle papeže Františka je to volání, které by nás mělo probudit ze spánku, který nás paralyzuje a zabraňuje v činnosti.

„Musíme si bolestně uvědomit, odvážit se proměnit na osobní utrpení to, co se děje ve světě, a tak poznat, jak může přispět každý z nás (Laudato Si', 19),“ prohlásil Svatý otec. To by mělo vést k tomu, že obzvláště FAO, jeho členské státy, národní a mezinárodní organizace a instituce, zástupci občanské společnosti a vůbec všichni lidé dobré vůle zdvojnásobí svoje úsilí, aby se vypořádali s hladem ve světě.

Nejen mluvit, ale i pomáhat

Podle papeže Františka od nás chudí očekávají účinnou pomoc, která jim pomůže se vymanit z chudoby, nikoliv pouhé návrhy a prohlášení. Ačkoliv lidstvo ve 21. století udělalo velký pokrok v oblasti technologií, vědy, komunikace a infrastruktury, tak je ostudné, že jsme nedokázali dojít stejného pokroku v naší lidskosti a solidaritě a uspokojit základní potřeby těch nejvíce znevýhodněných, řekl papež.

„Můžeme a musíme se lépe postarat o všechny bezmocné. Musíme zahájit konkrétní aktivity, které ze světa zcela vymýtí hlad,“ zdůraznil Svatý otec. To vyžaduje mezinárodní spolupráci, která se v souladu s Agendou 2030 bude orientovat na skutečné potřeby chudých. Kromě toho boj proti hladu ve světě naléhavě potřebuje štědré financování, odstranění obchodních bariér a především zvládnutí klimatických změn, ekonomických krizí a vyřešení válečných konfliktů.

Budoucnost vyžaduje aktivní postoj

„Naše budoucnost není někde v oblacích, ale spíše ji budujeme prostřednictvím rozvoje naší lidskosti. Můžeme snít o světě bez hladu, avšak to dává smysl pouze, pokud se do těchto aktivit sami zapojíme,“ řekl papež

František s tím, že je třeba mít adekvátní prostředky a strategii, aby se slova proměnila v akční plán, který povede k vymýcení hladu.

„Základním problémem je nedostatek politické vůle. Potřebujeme, aby mezinárodní společenství bylo ochotné ukončit problém hladu ve světě. To bude možné jen za předpokladu morálního postoje, které bude sdílené všemi lidmi bez ohledu na náboženskou příslušnost. Srdcem všech těchto iniciativ musí být úsilí o integrální blahobyt každého člověka,“ vysvětlil Svätý otec.

„Musíme zastavit obchod se zbraněmi, abychom uslyšeli hlas těch, kteří zoufale křičí a cítí se opuštění na periferii života a pokroku. Jestliže opravdu chceme, aby mezinárodní společenství přijalo tuto perspektivu, pak je nezbytné, aby občanská společnost, média a vzdělávací instituce spojily síly správným směrem,“ dodal.

Podle papeže Františka se do boje s hladem a podvýživou každodenně zapojuje i katolická církev prostřednictvím svých aktivit a nejrůznějších organizací. *„Pamatujte, že lidé trpící bídou nejsou jiní než my. Mají totéž tělo a krev, a tudíž zasluhují pomocnou ruku ve světě, kde bratrství má právo na skutečnou existenci a je něčím více než nablýskaným sloganem bez obsahu,“* uzavřel papež František poselství ke Světovému dni výživy.

(www.cirkev.cz)

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farnosti. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Želešice. Redakce: Michael Ruschka, Terezie Vařeková, Pavel Kořenek, P. Mariusz Sierpniak. Grafická úprava: Michael Ruschka. Příspěvky můžete zasílat na adresu: farni.zpravodaj@email.cz, Telefon: 605883911.